

אלי דותן העולם הזה

נורית מצאה את עצמה

חזרתי לאמסטרדם. החיים נראו אחרת. נורע לי על מקום כשם קוסמוס. שהיה מרכז רוחני. היתה בו מיסעדה צימחוני גדולה וכיתות-לימוד של יוגה. שם התוודעתי, לגמרי במיקרה, לתמציות פרחי באך. הגעתי לשם עם ידיד מתוך מטרה ללמוד ריקוד, מה שנקרא ריקוד חופשי, ספונטני, לצלילי מוסיקה במיק צבים שונים. קרה שלפני הריקודים נורית מעט זמן, והחלטנו להעביר את הזמן בשיעור שהתנהל שם, בנושא פרחי באך. לא היה לנו שום מושג מה זה בכלל.

ישבתי עם הידיד שלי — שני ישראליים צעירים — והסתכלנו מבחוץ בנושא דבריה המוזרים של המורה על אנרגיות של פרחים, נשמעו שלא מן העולם הזה. צחקנו. בסוף השיעור הופיעו תענו כאשר המורה הביטה בנו במבטים חודרים, ואמרה: אני רוצה לראות אתכם, מאד מאד, גם בשיעור הבא. צחקנו קצת, ואמרנו: אולי.

שבוע לאחר מכן חיכינו, טוב, לשיעור בריקוד, ושוב מצאנו את עצמנו בשיעור. קרה לשנינו דבר מוזר: כאשר התבקשנו על-ידי המורה להעביר את כפות הידיים מעל לבקבוקי-התמציות, התברר שיכולנו להרגיש אנרגיות שוררות שזורמו מן הבקבוקים. הוכיחה אינה משמשת, במיקרה זה, כחיץ, כי וון שלאנגריה אין המיגבלות של החור.

התברר שהמורה קלטה שאנחנו רגיים שים במיוחד. השיעור הזה היה מאד משמעותי לגביי החלטתי שיש כאן נושא שאני צריכה לפתח.

כיום ברור לי שהעבודה של פיתוח הריגשות, שעשינו בקורס של פרחי באך, בשילוב המדיטציות האקטיביות והתראפיות השונות, הביאו אותי למי קום שבו אני נמצאת כיום עם עצמי. חשוב לומר זאת, כיוון שיש אנשים החושבים שאם הם ירכשו ידע מינימלי על פרחי באך, הם יוכלו לטפל באנשים אחרים. זה לא כך, כיוון שיש צורך גם בעבודה והתפתחות עצמית במשך שנים. רק אז אפשר בכלל לראות ולי הבין ניאדם אחר.

אכזבה באלסקה

אמסטרדם התחלתי לטפל באנשים. כמשך שנה גרתי בקומונה עם אנשים, שהמוטו שלהם היה: עבודה על עצמם, הבנת עצמם. היתה שם אשה שסבלה ממיגרנה במשך 20 שנה, הלכה לרופאים, ניסתה תזונה מאקרוביוטית. היא הגיעה אלי במצב של ייאוש מוחלט.

תוך שבוע היא הודיעה לי שהיא ממש לא יכולה להאמין, אבל במקום לקבל התקפי-מיגרנה שלוש פעמים בשבוע, היא קיבלה רק התקף אחד. היא

אמרה שרק עכשיו היא מתחילה לחיות. התחלתי להעזר קורסים על פרחי באך, לבקשת המטופלים שלי. נסעתי לארצות-הברית. הייתי בקליפורניה, בסיאטל ובאלסקה. גם שם לימדתי, והמשכתי ללמוד. לאלסקה נסעתי כיוון שאמרו לי שאפשר לעשות שם כסף במהירות. הייתי זקוקה לכך, כדי לשלם עבור לימודי בקליפורניה. לאכזבתי לא הצלחתי לעשות כסף מהיר בעבודות מזדמנות.

התיידדתי עם בחורה גרמניה, שעסקה בקריאת קלפי טארוט, כשהיא משתמשת באינטואיציה שלה בצורה מדהימה. החלטנו לקיים ביחד סדנה. התברר שהיו הרבה ספיריטואליסטים, אנשים שהתעניינו בעולם הנסתר, גם באלסקה הקרה.

זה היה בקיץ, שהוא קר שם כמו בישראל בחורף. כאשר רווח לי על החורף שם, הבנתי שזה לא המקום בשבילי, וחזרתי לקליפורניה.

בשלב מאוחר יותר הגעתי לדרום אמריקה. הדרום-אמריקאים, עם הלב החם שלהם, משכו אותי מאז ומתמיד. לב חם מצד אחד, והכבוד שהם רוחשים למרטיט של האדם, מצד שני. הם לא מחטטים לך בחיים. אחד הרברים שהיה רידו אותי, כחברה ישראלית, היה העובדה שכל אחד יושב בנשמה של השני.

השנים בהולנד היו ריפוי לנשמתך — שם לאף אחד לא איכפת מה השני עושה. בדרום-אמריקה מצאתי את האהבה. זון, טיילתי בכראויל, בבוליביה, בפרו, בצ'ילה ובארגנטינה. בכל מקום התלכתי דו סכיני אנשים מחפשים, ומצאתי את עצמי מעבירה סדנות בפרחי באך, במדיטציה באנרגיה.

החלטתי להשתקע בארגנטינה, בבראזיל. אורח-החיים שם היה קרוב מאוד לליבי. אהבתי את האנשים. למדתי ספרדית. התוודעתי אל אחד הפסטיבלים החשובים ביותר בעיר, שהיה, במיקרה, יהודי, ודרכו הכירתי וזיילתי כהנהגה פסיכולוגים, כ-150 במיספר, מאסכולות שונות.

אולי לא הייתי חוזרת לארץ לעולם, אבל נאלצתי, ממש כך, לחזור. כאשר פג תוקף הרכוש שלי, פניתי לקונסוליה הישראלית, ושם נאמר לי שאני חייבת לחזור לארץ, כיוון שזוהי הדרך היחידה שבה אפשר להאריך את הדרך כון שלי. כעסתי, כמובן, על החוצפה וההפרעה לחיי, אבל כיוון שעדיין נשיתי ילדה טובה, ולא רציתי להסתבך, חזרתי לארץ, כדי לסדר את הניירות. נוכחתי לדעת שגם בארץ יש אנשים רבים היכולים להיעזר בצורת הטיפול שלי. מצאתי שהשתנו כאן דברים: יש כיום מודעות גבוהה יותר לשיטות-ריפוי לא-קונבנציונליות, ואף האדם הפשוט מחפש דרך להקלה ממתחי

התנסות אישית:

טיפול בפרחי באך

לפני חודש התלוננתי באוזני מכרה על כאב-ראש תכופים, ושמעתי ממנה, בראשונה, על פרחי באך. היא סבלה גם מבעיית רפואית אחרת, שאותה הצליחה נורית עמיר לפתור. הגעתי אל נורית בהרגשה של "אם זה יעזור — מה טוב, אם לא — לא נגרם שום נזק." היא אמרה לי לשכב על המיזרון, בשקט, ברגיעה, לעצום את העיניים, להרמות את הגוף, ולנקות את הראש מכל מחשבה.

לא ראיתי ולא ידעתי מה היא עושה, אך היא בודקת אותי, כדי להגיע לדיאגנוזה. נורית: "אני מניחה את ידי סמוך לחלקי-הגוף השונים, ומקבלת אינפורמציה, דרך הרגישות בידי, לגבי מחסומים הקיימים בגוף האנרגטי (הילה).

"אני מרגישה היכן זורמת אנרגיה כפי שהיא צריכה לזרום, והיכן היא זורמת פחות מדי, או יותר מדי. כאשר יש צורך, אני מאזנת את האנרגיה בעזרת כפות-ידיי, ובשלב הבא אני מעבירה את כמות ידיי, המלאות באינפורמציה שיש לי מהאדם השוכב לפניי, מעל לבקבוקים, המכילים את התמציות הפרחים השונות.

"אני מרגישה משיכה מסוימת מצד כמה מהתמציות, ואותן אני מניחה על המחסומים בגופו של המטופל. עצם הטיפול כבר עושה הרבה לשיפור הזרימה ההרמונית בגוף המטופל.

"בסופו של דבר אני מכינה בקבוק מהתמציות שמצאתי מתאימות. אני מסבירה למטופל בפרוטרוט מה גיליתי לגבי מצבו. מודעות לגבי המצב, פלוס לקיחת התמציות, מביאות, בדרך-כלל, לשיפור משמעותי באיזון הנפשי של המטופל, וכתוצאה מכך, גם לשיפור במצב בריאותו הפיזית."

נורית נתנה לי בקבוק עם תמציות פרחים, והורתה לי לטפחן ארבע טיפות מתחת לשון (כיוון שזה המקום הרגיש ביותר בפה, לדבריה), חמש פעמים ביום.

די מהר הרגשתי בתוצאות: כאב-הראש פחתו בתדירותם, וכי אשר הופיעו עוצמתם היתה חלשה יותר. אני עדיין ממשיכה בטיפול, אופטימית לגבי הסיים.

החיים. יותר אנשים מודעים לחוסר-האונים של הרפואה הקונבנציונלית, כאשר מקור הבעיה הוא במצב ריגשי לא מאוזן. גם טיפול פסיכולוגי ממושך, במשך שנים, לא תמיד מצליח לפתור בעיות.

עד כאן סיפורה של נורית עמיר.

עולם על כרעי-תרנגולת

נורית נראית צעירה מגילה. יש לה יופי מיוחד, המקרין שקט ורגיז עה. פניה נקיות מאיפור. היא הסכימה להרגיש את שפתייה בשפתון ארום רק לצורך הצילומים. יש לה ידיים יפות במיוחד, וציפורניים ארוכות וחזקות, הזוכות, כך זה נראה, לטיפוח יומיומי, אבל לדבריה זהו "טיפוח טבעי".

היא רווקה. היו לה בעבר מערכות יחסים אחדות, רציניות, בארצות השוודיות שבהן חייתה. נורית: "אני רואה במערכות-היחסים האלה דרך נוספת להתבוננות ולהבנה, הקשורה להתפתחות האישית שלי. אין אהבה אמיתית מבלי שהיה מרחב-מחיייה בין כנייהווג, מרחב-מחיייה יכול להתקיים רק כאשר

רמת המודעות העצמית של כל אחד מכנייהווג היא גבוהה.

"אין אהבה אמיתית בלי חופש. לגבי, המושג חופש נמצא במקום גבוה יותר מאשר המושג אהבה. אם אני נמ צאת עם מישהו, ויש לנו אהבה גדולה, אבל אני מרגישה שהחופש שלי צומצם עקב יחסיו, וזה מתבטא בפיתוח ביציי רה בעבודה שלי — אבחר בחופש.

"העולם, בעיניי, במצב ירוד מאד, עומד על כרעי-תרנגולת. אני רואה הרבה מאד ילדים בעולם, אשר נולדים לתוך שוס-דבר, ולא מקבלים טיפול, אהבה, כל מה שילד צריך. זה מוביל אותי למחשבה שניה בעניין ילדים. אנשים מביאים ילדים לעולם, בשעה שהם עצמם עדיין ילדים. בלי שום אחר ריות.

"כרגע אני מעדיפה לטפל בילדים' שכבר קיימים בעולם, שמחפשים את הדרך איך לחיות, מאשר להקדיש את כל האנרגיה לילד אחר, שלי."

נורית עמיר לא משתגעת אחרי מה שקורה בארץ הזאת, מכל הבחינות. "לא נעים לחיות כאן", היא אומרת, "עם כל המתחים האלה, העצבים, האנשים הצועקים. אבל אני מרגישה שיש לי כאן מה לעשות, אז אני פשוט פה."

לא כל אחד יכול לקרוא מודעה זו!

אזרח נכבד!

בישראל חיים אלפי עיוורים - ילדים, מבוגרים וקשישים השואפים לחיות חיים יצרניים ועצמאיים.

ההכנסות ממבצע "אור לעיוור" מסייעות למרכז ולאגודות למען העיוור ליזום, לקיים ולפתח שירותים ואמצעי עזר המאפשרים לעיוורים אלה חיים מלאים ובכבוד.

ביום שני ה-28 בנובמבר, יפקדו את ביתך תלמידי בתי הספר כדי להעלות תרומה למבצע "אור לעיוור". קבל אותם בסבר פנים יפות ותרום בעין יפה.

ההכנסות מתרומות אלו קודש לרווחת העיוור החי בתוכנו

המרכז לעיוור בישראל. שד' בוגוריון 94 תל-אביב. טל' 5448111